

til at gøre en Undtagelse, men det har en ganske særlig Grund. Købstadkommunallovens § 26, der svarer til Landkommunallovens § 21, og som bestemmer, at fast Ophold af kortere Varighed end 4 Maaneder i en Kommune ikke kommer i Betragtning med Hensyn til den personlige Skattepligt, er af Domstolene blevet forstaaet paa en for Kommunerne høist uheldig Maade, nemlig saaledes, at Bestemmelsen kommer til Anvendelse, selv hvor Opholdet er en Fortsættelse af et tidligere, skattepligtigt Ophold i Kommunen. Følgen heraf er, at en Person, der paa sædvanlig Maade er sat i Stat i en Kommune, hvorfra han flytter bort inden 1ste Maj, bliver fuldstændig fri for at betale Stat indtil 1ste Juli, idet han i den Kommune, han flytter til, ikke kan sættes i Stat før tidligst fra 1ste Juli. At det er en Ubillighed over for Kommunerne, tror jeg maa indrømmes, og at det ikke er ubetydelige Beløb, det drejer sig om, vil ses, naar jeg oplyser, at i en By som Aarhus udgør det aarlige Tab, der lides paa Grund af den nævnte Forstaaelse af Bestemmelsen, nu over 8,000 Kr. aarlig, saa at man nok kan skønne, at Tabet udgør et betydeligt Beløb for alle Landets Kommuner. Den særlige Anledning til Undtagelsen, som jeg sigtede til, er den, at Landstinget i Slutningen af Halvfjerdserne to Gange har vedtaget, sidste Gang i alt Fald enstemmig og med Ministerens Tilslutning, et privat Lovforslag, gaaende ud paa, at Bestemmelsen i § 21 i Lov af 6te Juli 1867 om Landkommunernes Styrelse og i § 26 i Lov af 26de Maj 1868 om Købstadkommunernes Styrelse, at fast Ophold af kortere Varighed end 4 Maaneder ikke kommer i Betragtning ved Ligningen paa Formue og Lejlighed, skal ikke komme til Anvendelse i de Tilfælde, hvor saadant Ophold er en Fortsættelse af et tidligere, skattepligtigt Ophold i Kommunen. Der kan ikke her være Tale om nogen Ubillighed over for vedkommende Skatteydere; de slippe, som sagt, nu helt fri for Stat i et halvt Aar, hvortil der ikke er nogen som helst virkelig Grund. Jeg kan ikke tænke mig, at denne Undtagelse vil møde nogen Modstand. Thi det drejer sig jo ikke om en ny Stat eller om at overføre gamle Skatter til andre, hvad der let møder Betænkelighed hos dem, som det gaar ud over, men kun om at værne

om Kommunernes Skatteindtægter og at forhindre, at Skatteydere unddrage sig fra at betale en Stat, som med Billighed maa erkendes at paahvile dem. I øvrigt skal jeg anbefale Forslaget til videre Fremme.

Madsen-Mygdal: Omtrent samtidig med Vedtagelsen af Land- og Købstadkommunallovene blev der, som det vil være det høje Ting bekendt, ogsaa gjort Forsøg paa at tilvejebringe en fast kommunal Ordning for Handelspladser. Landkommunalloven af 1867 og Købstadkommunalloven af 1868 efterfulgtes i Samlingen 1868—69 af et Forslag om ensartede Regler med Hensyn til Handelspladsernes kommunale Ordning. Dette Forslag blev ikke gennemført, og siden den Tid har denne Sag hvilet indtil de seneste Aar. Der er blevet gjort et Par Forsøg i det andet Ting — i Samlingerne 1892—93 og 1894—95 — men Sagen er ikke bleven behandlet til Ende i det andet Ting, og saa hvilede den i Fjor. I Aar har nu den høitærede Minister indbragt Sagen paa ny, særlig paa Grund af Forholdene i Esbjerg. Nu skal jeg villig erkende, at der kan være Trang til at gennemføre et Lovforslag som dette og det af to Hensyn. For det første er en stor Del af de for Handelspladsernes kommunale Forhold gældende Bestemmelser meget forældede, og dertil kommer ogsaa den Omstændighed, at der gælder forskelligartede Regler for de forskellige Handelspladser. Enkelte af disse have de samme Regler, der foreskrives i Købstadkommunalloven af 1837, medens andre have Regler efter Kommunalloven af 1868. Naar vi se paa disse to Omstændigheder, kan der altsaa nok være Grund til at faa dette Lovforslag fremmet, og dertil, erkender jeg, er der en ganske særlig Grund, naar vi se paa de ejendommelige Forhold, som have udviklet sig i Esbjerg. Det foreliggende Lovforslag har imidlertid nede i det andet Ting stødt paa to forskellige Slags Vanskeligheder, som jeg finder Anledning til at nævne her, dog ikke, fordi jeg vil foranledige en Diskussion om de Principper, som der gøre sig gældende; jeg vil kun nævne ligesom historiske Bændsgerninger. Det er ikke min Hensigt at komme ind paa en Diskussion f. Eks. om Valgretsprincipperne, det mener jeg, vil være temmelig unyttigt, jeg vil kun minde om, at det andet Ting har i en Menneskealder —